

geslu že Avstrije in vendar so jih volili, so še jih volili možje, ki jim ista Avstrija daje kruha, belega kruha.

Mi ne umemo tega, ali kakor je vsa podoba, pri nas ni greh tako delati, pač pa je še more biti greh, grajati tako delo. Pri vsem tem pa nam še ne upada upanje, da bode bolje in dokler stoji vse naše slov. ljudstvo za staro geslo: vse za vero, dom, cesarja, dotlej nam ne more tudi vsa nemškutarija ničesar, tudi ne, če jo podpira, kar je mogoče, prihodnja vlada, vlada nemško-liberalne stranke v drž. zboru. H koncu pride slovensko, v dnu srca avstrijsko ljudstvo na — veselo ustajenje.

Pobirki iz drž. volitev.

III. Na volišči v Mariboru se zberó o drž. volitvah volilci iz okrajev: desni in levi breg Drave ter Slov. Bistrica. V prvih okrajih še cvete precej nemškutarija, manj pa v okraji Slov. Bistrica. Vsled tega imajo še razni nemškutariji vedno nekaj upanja ali ga vsaj še delajo volilcem na zmago. Njih glasilo „Mbg. Ztg.“ je tudi letos prec bila ob svoj hreščeči bobenj, češ, da vse kaže na to, da letos zmaga dr. Schmiderer, po domače „hammer-amboss“. Nemškutariji-kalini só se brž na to glasili, sedaj iz tega, sedaj iz drugega okraja, da so „na pazki“ ter da ne sede nihče drugi, kakor hammer-amboss na stol drž. poslanca. Najbolje je neki to, če si nakovalo naprosi še kladivo, naj bije, kolikor mu drago, po njem ali če rečemo brez podobe: slov. ljudstvo teh okrajev naj si izvoli dr. Schmidererja za to, da ga porine, čem prej je mogoče, v nemško lužo.

Da se to izgodi, tega strahú pa mi nismo imeli; če še je tudi v teh okrajih precej slepcev, vendar pa je že tudi dovolje zavednih slov. posestnikov in če ti ne držé rok križem, potem bode vselej že tudi v njih zmaga na strani slov. moža, poslanca, ki je iz slov. ljudstva in zato tudi za slov. ljudstvo in za vse, kar njemu služi. Tako se je tudi pri tej volitvi, o kateri govorimo, sedaj izgodilo in upamo, da se bode pri vsaki drugi, ki še nas čaka. V zlato knjigo pa zapišemo tokrat gg. volilce iz okraja levi breg Drave: Ignacij Amer iz Šmartina pri Vurberku, Anton Baumgartner iz Šmarjete na P., Janez Čep iz Wachsenberga. Gašpar Dobaj iz sv. Križa nad M., France Dörner iz Selnice na M., Jožef Ferk iz Šentilja v slov. gor., Anton Fischer iz Št. Jakoba v slov. gor., Anton Flucher in Janez Flucher, oba iz Št. Petra pri Mar., Janez Flucher iz Šentilja v slov. gor., Janez Glaser iz Selnice na D., Jakob Grahornik iz Šmarjete na Drav. p., Anton Hauc iz Cirbeka, Alojzij Hauptmann iz sv. Križa nad Mar., Janez Jager iz Selnice na M., Jožef Jager s Poličkega vrha,

Jože Jug iz Ciglenje, Matej Kaube iz Jelovca, Jakob Kmetič iz Šmarjete na P., Matija Kocbek iz G. Dupljeke, Jožef Lorber iz Št. Petra pri Marib., Jožef Mlasko iz Št. Jakoba v slov. gor., Fr. Murkovič iz Jarenine, Fr. Pavlin iz Sp. Dupljeke, Ant. Pečovnik iz Grušove, Jan. Peklar iz Št. Jakoba v slov. gor., Jožef Polančič iz Volčjega dola, Fr. Rebernik iz Grušove, Alojzij Reismann iz Št. Jakoba v slov. gor., Karol Roškar iz Št. Jakoba v slov. gor., Anton Schell iz Dobrenja, Janez Sirk iz Št. Jakoba v slov. gor., Jurij Skrbinek iz Porčiča, Matija Sinko iz G. Št. Kuni-gunde, Ignacij Šparl iz Cirknice, Ignacij Zupanič iz Jarenine, Leopold Zupanič iz Jelenčja, Jakob Strnad iz sv. Križa nad Mar., Jakob Stingel iz Dobrenja, France Taler iz Gornj. Dupljeke, Rudolf Vagaja iz Plača, Jožef Weingerl iz Gačnika, Alojzij Velebil iz Št. Petra pri Mariboru in France Celler iz Šentilja v slov. gor.

Zatem gredó v zlato knjigo volilci z desnega brega Drave in sicer gg.: Jožef Čander iz Dobrovec, Janez Gert iz Frama, Jan. Gojčič iz Šmarjete na Dr. p., France Grizold s Smolnika, Janez Hojnik iz Ranč, France Kirbiš iz Frama, Jožef Koren iz Ranč, Peter Korman s Kumena, K. Lamprecht s Kumena, Lovre Lončarič iz Šmarjete na Dr. p., Štefan Lorbek iz Dolgoš, A. Lešnik iz Laznice, Jakob Marin iz Ruš, Peter Marin iz Bergenthala, Anton Mlakar iz Podove, Miha Mohorko iz Orehove vasi, J. Mustafa iz Račja, Jakob Osvalt z Lehna, Janez Pintarič iz Ruš, France Pišek iz Orehove vasi, Jakob Potočnik iz Šmiklavža, Jožef Požegar iz Račja, Miha Repolusk z Lobnice, France Režman iz Bergenthala, Jan. Robič iz Lembaha, Jakob Srnc iz Bistrice-Faala, Miha Srnc iz Smolnika, Peter Zupanič iz Lobnice, Jakob Trglec iz Loke, Jan. Vavhnik iz Ješence, Miha Valant iz Gorice in Jožef Vrčko z Lehna. Teh slov. mož imena stojé v zlati knjigi in čast njim in slov. kmetom, ki so jih poslali na volišče!

Gospodarske stvari.

Oškodovano sadno drevje.

Lansko jesen je sneg zapadel rano, že v času, ko je bilo drevje še vse polno listja. Vsled tega se je veliko drevesec polomilo, večja drevesa pa so trpela v tem več ali manj škode, ker jim je sneg polomil veje ter jim je tako, če že druga ne, krono pokazil. Kaj je storiti, da se ta škoda zmanjša, kolikor je mogoče? Po mislih „Novic“ se odgovori na to vprašanje lahko nekam tako-le:

Ako je sneg drevesu odtrgal večje ali manjše veje po polnem od debela, naj se rana ogladi s kacicim ostrim orodjem, potem pa se mora zamazati s smolo ali z drevesnim voskom; to pa zvesto in tako, da ne more zrak do rane. Dobro je torej, če se rane še obvežejo. Kjer pa sneg ni veje po polnem odtrgal, tam se veja spravi v tisto lego, kakor jo je imela poprej v deblu, potem pa se dobro priveže, da je veter ne spravi več iz njene lege. Treba je tudi taki veji zamazati, kakor je treba pri cepljenju. Ker je pa to delo težko, izlasti če je veja debela, zato sodimo, da se tam bolje veja odreže, če se ne da prav pritrčiti v deblu, ne tako, da je veter ne premakne.

Kjer so pa vejice samo poškodovane, ne pa odtrgane od debela, tam se obrežejo, ne drugače, kakor storimo tedaj, ko nam je za to, da si omladimo drevo. To delo še je najlepše in je uspeh najbolj gotov.

Poškodovanje popravljati je sicer zmerom mudno in neljubo delo, vendar pa je zato ga človek vesel, če vidi, da se mu je posrečilo. Zato še ti ni treba obupati nad drevescem, če ti je treba tudi pri njem več dela, odrezati mu več vejic ali celo vrh; mogoče je še zmerom, da dobi zopet lepo krono in pravičen vrh, ne da se mu veliko pozna sila, katero mu je storil sneg.

Sam ter tje pa je sneg ali nevihta celo drevo iz zemlje izrula in ga na pol položila po zemlji. Tu je pri sadnem drevesu že težavno delo, vendar pa še je v časih mogoče drevo spraviti k višku ter ga zopet položiti v zemljo, ne da bi se vsled tega posušilo. Tako drevo je rahlo vzdigniti in z vso pozornostjo se spravi potem s koreninjem v zemljo. Na to ga je podpreti tako od vsake strani, da mu iz nobene veter ne more škodovati. Prsti je treba pa toliko in tako dobre nasipati okoli drevesa, da se vsede, pa ne postane vsled tega jama. Samo po sebi se umeje, da je treba večkrat potlej pogledati, ali je vse v redu pri drevesu, sicer pa stori to človek rad, ako mu je kaj na drevesu. Pri drevesu, ki ni veliko vredno, pa itak človek ne poskusi tega, ker je uspeh negotov, truda pa obilo.

Sejmovi. Dne 28. marcija v Slov. Gradci. Dne 31. marcija na Gori pri Ptuj; v Šoštanj in v Podčetrtku. Dne 1. aprila v Lučanah in dne 2. aprila na Bregu v Ptuj in pri Novi cerkvi.

Dopisi.

Iz Ljutomera. (Po volitvah.) Volitve so končane in hrum je tudi že potihnil. Nasledki te volitve bodo še se pokazali. Volitve za kmečke občine so se vršile mirno, ker se je

našim nemškutarjem mak posušil. Tudi volitve za trge in mesta niso bile tako hrupne, kakor je bilo poprej pri nas v navadi. Naši nemškutarji pa so vendar napenjali vse moči. V največjih skrbéh in strahéh sta bila gospoda Rožič in Mavrič. Oba sta rojena daleč tam na Prajzovskem, na sredini Berolina, kar se jima že na imenih pozna. Posebno pa se zadnjemu vidi, ako nemški govori, da njegov dom stoji strašno strašno daleč od Kamenščaka. Bog ve, kaj je ta dva moža tako daleč k nam zaneslo! Nemškutarji so agitirali, kolikor se je dalo. Obetal so denarje, seno, slamo, krompir, celo prasce; tudi špiritova žganica je morala za gospoda Kokošineka teči. Siromaki, saj jim je tudi že šlo za gabre! Pri nekem slovenskem volilci pa so se dobro zanohtali. K njemu pride znani nemškutar, ki živi od tega, kar mu Slovenci dajo zaslužiti in ponudi narodnjaku petak, ako ne bo šel volit dr. Dečka. Ali slovenski poštenjak vzdigne roko, pokaže proti dverim in zagrmí nesramnežu: „Venkaj!“ Straha in sramote ves bled pobral je nemškutar svoje pete. Tako treba storiti, ako pride skušnjavec. Veseli nas in ponosni smo, da imamo take poštenjake. Pri tej volitvi se je zopet pokazalo, na kaki nesramen način nas hočejo zatreti nemškutarji. Mi spoštujemo pravičnega Nemca, ker spoštujemo vsak narod, nemčurja pa, ki izda, kakor Juda Iškarijot svoj narod in svojo domovino, moramo zaničevati iz vsega srca. Letos smo si dobro pogledali te delnike od prvega do zadnjih dveh, ki sta morala na komando priskočiti na pomoč. Malo se nam je res čudno zdelo, ko smo videli med nemškutarskimi volilci dosti takih, ki se živijo od naših slovenskih žuljev. Odkritosrečno jim moramo reči, da jih mi od zdaj ne moremo in ne smemo več podpirati. Nača domovinska ljubezen nam zapoveduje, da tisti človek, ki zataji svojo domovino, ni vreden njene podpore. Vsak pošten Slovenec mora znati in vedeti, kaj mu je storiti.

Od Voglanje. (Domače.) Naglo so se vršile in za nas Slovence so deloma ugodno izšle letošnje volitve za državni zbor, s katerim se začne nova doba v naši notranji politiki. Naša narodna moč se je večinoma ohranila in notranje okrepila, ljudstvo se čedalje bolj probuja in zaveda svojih pravic in dolžnosti. V srce pa nas je zbolela vest o žalostnem propadu narodne stranke na Koroškem pri volitvah, s katerim se je povišala itak že nesramna nemčurška ošabnost ter se ona zdaj po liberalnih listih ubogim koroškim Slovincem porogljivo krohoče, da bodo tudi z naprej ostali brez svojega zastopnika na Dunaji. Temu pa je kriva malomarnost, prepohlevnost Slovencev in strastni pritisk liberalcev in črnih odpadnikov, izhajajočih iz tisočletnega tlačanja in zatiranja slovenskega naroda. Saj tudi pri nas skušajo li-